

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **K. V.,** zastoupena JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy,** se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2017, č. j. 9 Ad 16/2015 - 78,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ředitelky Obvodního ředitelství policie Praha II ve věcech služebního poměru (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 8. 2011, č. 1012/2011, byla žalobkyně podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 361/2003 Sb.“) propuštěna ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky za porušení služebního slibu. Žalobkyně napadla rozhodnutí odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 28. 11. 2011, a napadené rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, které městský soud vyhověl rozsudkem ze dne 16. 7. 2014, jímž napadené rozhodnutí zrušil.

[2] Následně žalovaný znovu rozhodl rozhodnutím ze dne 2. 4. 2015, č. 108/2015 (dále též „rozhodnutí o odvolání“), kterým prvostupňové rozhodnutí změnil (doplnil kvalifikaci protiprávního jednání) a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Rozhodnutí o odvolání napadla žalobkyně správní žalobou u Městského soudu v Praze, který shora označeným rozsudkem žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že

důvodem zrušení prvního rozhodnutí o odvolání žalovaného ze dne 28. 11. 2011 nebyla jeho nepřezkoumatelnost (jak tvrdila žalobkyně), ale vada řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spočívající v tom, že skutkový stav, z něhož žalovaný při svém rozhodování vycházel, nemá oporu ve spise. Dále konstatoval, že realizace procesních práv uvedených v § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. před vydáním rozhodnutí je z povahy věci vyloučena (§ 184 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb.). Městský soud odmítl, že bylo nutno důkazy provedené v trestním řízení znovu provést v nyní posuzovaném řízení, aby bylo vyloučeno, že tyto důkazy byly v trestním řízení získány nezákonným způsobem. Zdůraznil, že žalobkyně neuvedla žádné konkrétní argumenty, jimiž by zpochybnila zákonnost těchto důkazů. V řízení po vydání zrušujícího rozsudku žalovaný neprovedl nové důkazy, ale provedl a do správního spisu založil pouze takové důkazy, které musely být žalobkyni známy z jiných řízení. Městský soud rovněž odmítl námitku nerovného přístupu k žalobkyni a k jiným příslušníkům bezpečnostních sborů. Žalobkyně žádnou osobu, s nímž mělo být nakládáno odlišně, neoznačila, a není na místě, aby soud za žalobkyni domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Za podstatnou označil soud skutečnost, že v případě žalobkyně byl prokazatelně naplněn důvod pro její propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. Městský soud v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015 - 35.

III.

[4] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Po obsáhlém shrnutí dosavadního průběhu řízení uvedla, že městský soud nepostupoval v souladu se svým původním rozsudkem (ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 Ad 2/2012 - 67, kterým bylo zrušeno dřívější odvolací rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2011). Dále nesouhlasila se závěrem městského soudu, že služební funkcionář nemusel před vydáním rozhodnutí seznámit stěžovatelku s podklady, na základě kterých vydal rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. V dalších částech kasační stížnosti stěžovatelka polemizovala s dílčími závěry městského soudu. Konkrétně nesouhlasila s argumentací městského soudu, že „*Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutkové ani právní argumenty, jimiž by zpochybnila zákonnost jednotlivých důkazů provedených v trestním řízení, natož aby označila důkazy, které by tuto její námitku, uplatněnou pouze v obecné rovině, prokazovaly.*“. V daném řízení byl služební funkcionář povinován ustanovením § 180 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou žádné pochybnosti, a to i bez námitek stěžovatelky. Stěžovatelka dále vytýkala městskému soudu, že její námitku o tom, že žalovaný v novém odvolacím řízení použil zcela nové důkazy, považoval za nedůvodnou a ryze účelovou. Nepřijatelná a nepřípadná je i argumentace soudu, která omlouvá žalovaného, že se nevyrovnal se stěžovatelčinou námitkou nerovného přístupu. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015 - 35, rovněž není případný. Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud považuje za nutné nejprve zrekapitulovat podstatný obsah správního spisu a soudního spisu.

[8] Prvostupňovým rozhodnutím byla stěžovatelka propuštěna ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. Důvodem bylo porušení služebního slibu tím, že nejméně v době od 28. 4. 2011 do 29. 7. 2011 ve služebním stejnokroji bez zákonného důvodu vykonávala dohled nad silničním provozem s cílem zajistit soukromým produkčním společnostem nerušené natáčení filmových scén a záběrů na veřejných komunikacích a prostorách.

[9] K odvolání stěžovatelky vydal žalovaný dne 28. 11. 2011 rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Stěžovatelka toto rozhodnutí napadla žalobou u městského soudu, který jej rozsudkem ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 Ad 2/2012 - 67, ve znění opravného usnesení ze dne 8. 12. 2014, č. j. 3 Ad 2/2012 - 75, zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Soud žalovanému vytkl, že neprovedl dokazování listinami založenými v trestním spise (vůči stěžovatelce bylo za uvedené jednání souběžně vedeno i trestní řízení), jejichž existenci zjistil při nahlížení do trestního spisu, a že tyto ani nezaložil do správního spisu, ačkoliv z nich při vydání rozhodnutí ve věci samé nepochybně vycházel.

[10] V dalším řízení žalovaný doplnil do spisu listinné důkazy z trestního spisu Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 5 T 89/2012, a umožnil jí, aby se s těmito listinnými důkazy seznámila a vyjádřila se k nim (vč. rozhodnutí trestních soudů, jimiž byla stěžovatelka za uvedené jednání pravomocně odsouzena).

[11] Žalovaný následně vydal rozhodnutí, kterým změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že doplnil nový odstavec ve znění: „*neboť porušila služební slib tím, že se dopustila závrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku* (zákona č. 40/2009 Sb.) *a přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 a 3 písm. b) trestního zákoníku, a toto jednání je způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie České republiky*“. V dalším žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[12] Stěžovatelka napadla i toto rozhodnutí žalovaného žalobou, městský soud ji shora rekapitulovaným rozsudkem zamítl, když přisvědčil správnímu orgánu, že by byly dány důvody k propuštění stěžovatelky ze služebního poměru. Stěžovatelka přitom proti tomuto závěru městského soudu explicitně nebrojí. V kasační stížnosti poukazuje na procesní pochybení žalovaného, resp. městského soudu. Vázán dispoziční zásadou, zabýval se Nejvyšší správní soud pouze námitkami, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As

17/2008 - 60, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78).

[13] Stěžovatelka primárně namítala, že městský soud nepostupoval v souladu se svým předcházejícím zrušujícím rozsudkem. Tato námitka není důvodná.

[14] Z uvedeného rozsudku (ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 Ad 2/2012 - 67) vyplývá, že městský soud původního rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2011 zrušil pro vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spočívající v tom, že skutkový stav, z něhož žalovaný vycházel, neměl oporu ve spise (viz s. 5 odst. 3 zrušujícího rozsudku). Městský soud žalovanému vytkl, že neprovedl dokazování listinami založenými v trestním spise, o nichž se dozvěděl při nahlížení do trestního spisu, a že tyto listiny nezaložil do správního spisu, ačkoliv z nich při vydání rozhodnutí ve věci samé nepochybně vycházel. Ze zrušujícího rozsudku nevyplývá, že by městský soud považoval rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2011, či snad prvostupňové rozhodnutí, za nepřezkoumatelné, jak namítá stěžovatelka. Městský soud se tak nemohl odklonit od dříve vysloveného názoru o nepřezkoumatelnosti těchto rozhodnutí, neboť takový názor nikdy nevyslovil.

[15] Stěžovatelka dále nesouhlasila se závěrem městského soudu, že služební funkcionář nemusel před vydáním rozhodnutí seznámit stěžovatelku s podklady, na základě kterých vydal rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Ani tato námitka není důvodná.

[16] Podle § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. má účastník právo:
a) nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a b) vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.

[17] Podle § 183 zákona č. 361/2003 Sb.: *při řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) (dále jen "zvláštní řízení") je postupováno podle hlav I a II s výjimkou ustanovení § 174 odst. 1 písm. b).*

[18] Podle § 184 zákona č. 361/2003 Sb.:
(1) Zvláštní řízení je zahájeno dnem, kdy ředitel bezpečnostního sboru nebo vedoucí organizační části bezpečnostního sboru, jenž má pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru, učiní první úkon vůči účastníkovi.
(2) Prvním úkonem může být doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář uvedený v odstavci 1 zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. (důraz přidán).

[19] Z uvedeného vyplývá, že řízení o propuštění ze služebního poměru z důvodu uvedeného v § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. spadá pod tzv. zvláštní řízení. V tomto řízení může být prvním úkonem doručení rozhodnutí (aniž by tomu předcházel jiný úkon – např. výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí). Městský soud tedy správně shledal, že správní orgán nepochybil, pokud stěžovatelce bez dalšího zaslal rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. S ohledem na shora uvedenou

jednoznačnou dikci zákona je irelevantní i poukaz stěžovatelky na systematiku zákona č. 361/2003 Sb.

[20] Stěžovatelka dále namítala, že služební funkcionář měl dle § 180 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. zjistit stav věci, o němž nejsou žádné pochybnosti, a to i bez námitek stěžovatelky.

[21] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že poukazované ustanovení služebnímu funkcionáři tuto povinnost skutečně ukládá. V nyní posuzovaném případě však správní orgán I. stupně tuto povinnost splnil. Stěžovatelka nadto neuvedla žádné konkrétní argumenty, kterými by zpochybnila zjištěný skutkový stav, resp. zákonnost jednotlivých podkladů, na kterých stojí rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s hodnocením městského soudu, že tvrzení stěžovatelky je zcela nepodložené a nekonkrétní, a městský soud k němu proto při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí nemohl přihlížet.

[22] Se stěžovatelkou nelze souhlasit ani v tom, že by žalovaný vycházel v novém odvolacím řízení ze zcela nových (pro stěžovatelku neznámých) podkladů. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný v řízení, jež následovalo po vydání zrušovacího rozsudku, vycházel z listin, které musely být stěžovatelce známy z jiného řízení (z trestního řízení týkajícího se její osoby). Nadto jí žalovaný umožnil se k těmto důkazům vyjádřit (viz č. l. 118 správního spisu).

[23] V další námitce stěžovatelka zpochybnila názor městského soudu, že žalovaný se vyrovnal s její námitkou nerovného přístupu k ní na straně jedné a jiným příslušníkům bezpečnostního sboru, kteří se dopustili stejného jednání, na straně druhé.

[24] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že stěžovatelčina námitka nerovného přístupu byla nekonkrétní. Stěžovatelka neoznačila žádné osoby, se kterými měly správní orgány neodůvodněně nakládat odlišně. Městský soud správně uvedl, že nemá povinnost *ex officio* vyhledávat obdobné případy, ve kterých však správní orgány posupovaly odlišně.

[25] Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že podle převažující judikatury správních soudů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003 - 58, č. 896/2006 Sb. NSS, ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 34/2005 - 61, č. 1014/2007 Sb., ze dne 30. 12. 2009, č. j. 4 Ads 47/2009 - 72, ze dne 16. 3. 2011, č. j. 4 Ads 112/2010 - 119, ze dne 21. 7. 2011, č. j. 3 Ads 66/2010 - 65, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 3 As 192/2016 - 61 atp.) má být za žalovaného ve věcech propuštění ze služebního poměru považován ředitel krajského ředitelství policie, a nikoliv ředitelství jako celek (jak bylo uvedeno v rozsudku městského soudu). S ohledem na konkrétní okolnosti dané věci, zásadu ekonomie řízení, jakož i s přihlédnutím k plnému zachování procesních práv ředitele krajského ředitelství, kterému bylo umožněno se k věci vyjádřit (ředitel krajského ředitelství mj. reagoval na výzvu k vyjádření k žalobě, viz č. l. 37 soudního spisu), však nelze uvedený postup považovat za natolik vadný, že by vyvolával nutnost zrušení rozsudku městského soudu. Podpůrně k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2015, č. j. Nad 288/2014 - 58, č. 3257/2015 Sb. NSS, rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 As 110/2018 - 37, či rozsudek ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 34/2005 - 61, č. 1014/2007 Sb. NSS.

[26] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutí městského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jeho rozhodnutí zrušit. Zdejší soud se s hodnocením věci městským soudem ztotožnil a plně jej přebírá.

[27] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28] Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[29] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu